

A szentélyből sugárzó fény

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 2Mózes 25:8-9, 40; 3Mózes 16:21, 29-34; 23:26-32; Dániel 7:9-10; Máté 25:1-13; Zsidókhöz 8:1-6; 9:23-28; Jelenések 11:19

„Az elmondottak lényege az, hogy olyan főpapunk van, aki a Magasságos trónjának jobbára ült a mennyekben, annak a szentélynek és igazi sáturnak szolgáltevéjeként, amelyet nem ember épített, hanem az Úr” (Zsid 8:1-2, ÚRK)!

Röviddel az 1844. október 22-i nagy csalódást követően a milleriták közül néhányan rájöttek, hol is hibáztak. A kétezerháromszáz napos prófécia nem Jézus második eljövetelére vonatkozik, ahogyan általában gondolták, hanem a mennyei szentélyben végzett munkájára.

A mennyei szentély megtisztítása a földi szentély földi megtisztításának a beteljesülése volt. Ennek a fontos igazságnak a jobb megértése érdekében nézzük meg a Dániel 7. és 8. fejezetei közötti párhuzamokat!

Dániel 7. fejezet

Babilon

Médo-Perzsia

Görögország

Róma

Ítélet a mennyben

Dániel 8. fejezet

-

Médo-Perzsia

Görögország

Róma

A szentély megtisztítása

Ezek a párhuzamok segítenek megérteni, hogy mit jelent valójában a szentély megtisztítása, ami az advent előtti, vizsgálati ítélet.

Az e heti tanulmánnyal olvassuk el A nagy küzdelem 22-24. és 28. fejezetét!

A MENNYEI SZENTÉLY

Olvassuk el 2Móz 25:8-9, 40 és Zsid 8:1-6 verseit a két szentélyről! Melyek ezek?

A korai adventhívők az 1844 utáni hónapokban egészen belemerültek a Szentírás tanulmányozásába. Így értették meg, hogy a Biblia két templomot említ: az egyik, amit Mózes épített, az eredeti pedig a mennyben van. Az Igében a „szentély” szó először is a Mózes által, a mennyei mintájára épített sátorra utal, másodszor pedig az „igazi sátorra”, a mennyeire, amire a földi szentély mutatott. Krisztus halálakor jelentőségét veszítette az a szolgálat, amit a földön, előképként végeztek. Az „igazi sátor” a mennyben az új szövetség temploma. Mivel Dán 8:14 prófécija ebben a korszakban teljesedett, szükségképpen az új szövetség sátora az a szentély, amire utal.

„A 2300 nap végén - 1844-ben - már hosszú századok óta nem volt szentély a földön. Tehát ez a prófécia: *»Kétezer és háromszáz estvéig és reggelig, azután kiderül a szenthely igazsága«* - kétségtelenül a mennyei templomra vonatkozik” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 359. o.).

A pusztai szent sátor a mennyei szentély mintájára készült. A földi szentélyszolgálatok előre vetítették Isten megváltási tervét. Jézus golgotai kereszthalálát jelképezte minden áldozat, amit bemutatnak benne (Jn 1:29), ennek az árán szabadulunk meg a bűn kárhoztatásától, ezért kapunk bűnbocsánatot. Amint elfogadjuk Jézus értünk vállalt áldozatát és megvalljuk bűneinket (1Jn 1:9), bűnterhünk eltűnik. Jézus nemcsak Bárány, aki meghalt értünk, hanem Pap is, aki értünk él!

Zsid 7:25 így magyarázza: *„Ennél fogva mindenkor üdvözítheti is azokat, akik általa járulnak Istenhez, mert mindenkor él, hogy közbenjárjon értük”* (ÚRK). Elveszi a bűn terhét, és megszabadít a bűn hatalma alól (Róm 8:1-4; 2Kor 5:21). Jézus értünk végzi szolgálatát a mennyei szentélyben. Közbenjárására megtört a bűn szorítása az életünk felett. Nem vagyunk többé szolgái a bűnös természetünknek, Krisztusban szabaddá lettünk a bűn kárhoztatásától és uralmától is, hit által belé kapaszkodva üdvbizonyosságunk van.

Mit jelent számodra a tudat, hogy Jézus érted végzi szolgálatát a mennyben, közbenjár érted? Miért van szükségünk Közbenjáróra? Miért olyan jó hír ez?

A SZENTEK SZENTJÉBEN

Olvassuk el 3Móz 16:21, 29-34, 23:26-32 és Zsid 9:23-28 szakaszait! Miért volt különösen fontos az ókori Izrael számára az engesztelés napja?

A papok az év minden napján végezték szolgálatukat, de az engesztelés napján (héberül *jom kippur*) minden szem a szentélyre szegeződött Izraelben. Mózes harmadik könyve 16. és 23. fejezete konkrét útmutatásokat tartalmaz erre a napra vonatkozóan. Minden hétköznapi tevékenységet szüneteltetni kellett, mindenki böjtölt. Miközben a főpap a szentek szentjében Isten színe elé járult a népért, az emberek a szívüket vizsgálták. Alázatosan, őszinte bűnvallással keresték Istent. Aki az engesztelési napon nem „sanyargatta meg” magát, az „kiirtatott”, nem lehetett többé része a kiválasztott népnek (3Móz 23:27, 29). Az engesztelési napon a főpap az Úr kecskebakjának vérét bevitte a szentélybe, és miután meghintette vele a kegyelem királyi székét, a rézoltár arany szarvait is megkenté, így tisztítva meg az egész szentélyt. Elvégezte a szent helyért való engesztelést, majd kezét az élő kecskebakra tette, és megvallotta felette Izrael bűneit. A bakot ezután kivették a pusztába, örökre kikerült a táborból (3Móz 16:20-22).

A mindennapi szolgálattal a vért a szentélybe vitték, ez mutatta a bűnök feljegyzését (Jer 17:1) és azt, hogy Isten felelősséget vállal végső elrendezéséért. Az engesztelési napon a vétket jelképesen a szentélyből áthelyezték a bűnbaknak, a Sátánt szimbolizáló baknak a fejére. Ez a szertartás mutatott rá arra, hogy a bűn problémájáért Sátánt terheli a végső felelősség. A bűnbakot kivitték messze a pusztába, és így, az engesztelési nap végén tiszta lett a szentély és a nép is. Krisztus a mennyben értünk végzi szolgálatát, ami először a szentélyben történt, a kétezerháromszáz éves prófécia vége, 1844 óta pedig már a szentek szentjében zajlik.

Helyettesünk, Jézus által felmentést kapunk „az Ő igazságáért, amelyben nekünk semmi részünk nincs” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 17. o.). Nekünk tulajdonított igazsága következtében „megsanyargatjuk a lelkünket”, ami a bűntől való elfordulás. Ez azt jelenti, hogy nem fogadjuk el kényelmesen a gonoszságot, nem ragaszkodunk korábban dédelgetett bűneinkhez, nem mentegjük azokat, hanem növekszünk a kegyelemben és szent életet élünk.

Mi az engesztelési nap jelentősége a számunkra ma? Miért kell megmutatkoznia ennek az életünkben?

ELJÖTT AZ ÍTÉLET

Milyen hasonlóságot látunk Dán 7:9-10 és Jel 14:6-7 versei között?

Az ítélet témája fontos a Biblia egészében. „Mert minden cselekedetet az Isten ítéletre előhoz, minden titkos dologgal, akár jó, akár gonosz legyen az” (Préd 12:16). Jézus az eljövendő ítéletre irányította a hallgatói figyelmét: „minden haszontalan beszédért számot adnak majd az emberek az ítélet napján” (Mt 12:36, ÚRK). Pál apostol még hozzáteszi, hogy Isten „világosságra hozza a sötétség titkait, és megjelenti a szívek szándékait” (1Kor 4:5, ÚRK). Az angyal kijelentette Jánosnak: „eljött az ő [Isten] ítéletének órája” (Jel 14:7).

Olvassuk el Jel 22:10-12 szakaszát! Mi lesz a sorsa az embereknek Jézus visszatérésekor? Milyen világos kijelentést tesz János?

Mivel Krisztus azért jön el, hogy mindenkinek megadja végső jussát, korábban lennie kell egy ítéletnek, ami eldönti, ki mit fog kapni. Visszajövedele után nem lesz újabb esély. Minden ember rendelkezik elég információval ahhoz, hogy meghozza végső, visszavonhatatlan döntését Krisztus mellett vagy ellen.

Mt 25:1-13 szakaszában miért bánik eltérő módon Jézus a hívók két csoportjával?

„Amikor a vizsgálat véget ér, amikor Krisztus megvizsgálta és eldöntötte azoknak az ügyét, akik a korszakok során követőinek vallották magukat, akkor – és nem előbb – a kegyelemidő lejár, és a kegyelem ajtaja bezárul. Ez az egyetlen rövid mondat tehát: »Akik készek valának, bemenének Ővele a menyegzőbe, és bezáraték az ajtó« – elvezet bennünket a Megváltó végső szolgálatán át ennek a nagy munkának, az ember megváltásának befejezéséig” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 369. o.).

Nem kell félnünk az ítélettől. Krisztus által bűnbocsánatunk van, megszabadulunk a bűntehertől, erőt nyerünk az istenfélő élethez és miénk a végső győzelem!

JÓ HÍR A SZENTEK SZENTJÉBŐL

Milyen bátorítást, ugyanakkor hívó szót találunk Zsid 4:14-16 és 10:19-22 verseiben?

A zsidókhoz írt levélnek ebben a részében Pál arra helyezi a hangsúlyt, hogy „ragaszkodjunk”, „járuljunk... bizalommal”, vagyis a hitünk összpontosítson Jézusra, a nagy Főpapra. Jézus minden, amire szükségünk van. Hit által beléphetünk a mennyei szentélybe, „új és élő” úton, amit Jézus nyitott meg számunkra.

A pitvarba betekintve vért látunk a rézoltár szarvain. A szentek szentjében vért látunk a füstölőáldozati oltár arany szarvain, és látjuk, hogy vért hintettek a kegyelem királyi széke előtti kárpitra is.

Jézus vére készíti az utat minden lépéshez. Ez reményt kelt bennünk, mert csak úgy békülhetünk meg Istennel, ha Jézus megbocsát nekünk és eltörli bűneinket. Isten kegyelme végtelen, mint ahogyan igazsága is az. Az igazság pedig nem fogadhatja el Krisztus engesztelését a vétkeinkért, ha előbb Ő nem garantálja, hogy megbocsátja bűneinket, utána pedig ki is törli azokat.

A nagy küzdelem összefüggésében mi a különös jelentősége Jel 11:19 látomásának? Hogyan mutat rá a törvény és a kegyelem elválaszthatatlan kapcsolatára?

A világmindenség tróntermében, Isten jelenlétének káprázatos fényességében és sugárzó dicsőségében, trónusának alapjánál van a frigyláda és abban Isten törvénye. A szentek szentjében nyilatkozik meg Isten igazsága és kegyelme. Nincs olyan földi hatalom, amely megváltoztathatná Isten törvényét, többek között azért sem, mert a mennyben van, a szövetség ládájában. „Mert ez az a szövetség, amelyet azon napok elmúltával kötök az Izráel házával. Ezt mondja az Úr: Törvényemet elméjükbe adom, és szívükbe írom azokat, és Istenük lesznek, ők pedig népemmé lesznek” (Zsid 8:10, ÚRK). Hit által a mennyei templomba lépve bocsánatot nyerünk múltbéli bűneinkre, valamint erőt, hogy engedelmes életet élhessünk Krisztus által, aki meghalt értünk és szívünkbe írja törvényét. Ő „örökre” (Zsid 7:25, RÚF) üdvözít, teljesen felszabadít a bűn büntetése és hatalma alól.

Miért különösen jó hír az, hogy Jézus közbenjár értünk? Miben reménykedhetnénk az evangélium nélkül, amikor megállunk a törvény, az igazság zsinórmértéke előtt?

JÉZUS VÉD AZ ÍTÉLETBEN

Zsid 10:9-14 szakasza szerint mi a különbség a földi szentély papi szolgálata és Jézus szolgálata között, amit a mennyei templomban végez?

Krisztus kereszthalála egyszer és mindenkorra szóló, tökéletes áldozat a bűnökért. A mennyei szentélyben végzett papi szolgálatával megszentel bennünket. Belépett a szentek szentjébe, és Ő a Szószólónk az ítéletben (lásd 1Jn 2:1). *„Krisztus is egyszer áldoztatott fel, hogy sokak bűnét eltörölje, másodsor pedig bűn hordozása nélkül jelenik meg azoknak, akik várják őt üdvösségükre”* (Zsid 9:28, ÚRK). Áldozatával és közbenjárásával elrendezte a bűn problémáját, most pedig visszajön mindazokért, akik *„vágva várják az ő megjelenését”* (2Tim 4:8).

Olvassuk el Zsid 6:19-20 verseit! Hová hív bennünket Jézus? Mit találunk ott?

„Krisztus közbenjárása az emberért a mennyei templomban éppoly lényeges része a megváltás tervének, mint halála volt a kereszten. Halálával Krisztus elkezdte a megváltás munkáját, feltámadása után pedig a mennybe ment, hogy befejezze. Hittel a függöny mögé kell lépnünk, *»ahová útnyitóul bement érettünk Jézus«* (Zsid 6:20). A Golgota keresztségének fénye tükröződik vissza azon a helyen. Ott többet megérthetünk a megváltás titkaiból. Az ember megváltása végtelen sokba került a mennynek; ez az áldozat arányban áll Isten áthágott törvényének legsúlyosabb kívánalmával. Jézus megnyitotta az utat az Atya trónjához. Közbenjár az emberért, hogy azok, akik hittel fordulnak hozzá, kívánságaikat őszintén Isten elé tárhassák” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 420-421. o.).

A megváltási terv teljes egész, megoldja a nagy küzdelem problémáját és kiszabadítja a bolygót Sátán markának szorításából. Életével Jézus bemutatta Isten szeretetét a világnak, amelynek oly nagy szüksége volt rá, mint ahogyan az egész világmindenségnek is. Halálával a bűn irtózatossá voltát fedte fel, és üdvösséget biztosított az egész emberiségnek. Közbenjárása a mennyei szentélyben engesztelést szerez mindazoknak, akik hit által készek elfogadni.

Mi a kapcsolat Krisztus kereszthalála és a mennyei szentélyben végzett közbenjárása között? Miért elengedhetetlenül fontos része a megváltási tervnek az ítélet?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: „Jézus nem mentegeti e megváltott bűneit, de rámutat bűnbánatukra és hitükre. Megsebzett kezét az Atya és a szent angyalok előtt felemelve ezekkel a szavakkal kér bocsánatot számukra: név szerint ismerem őket, markaimba metszettem őket. »Isten előtt kedves áldozatok: a töredelmes lélek; a töredelmes és bűnbánó szívet oh Isten nem veted Te meg« (Zsolt 51:19)! Népe vádlójának pedig ezt mondja: »Dorgáljon meg téged az Úr, te Sátán; dorgáljon meg az Úr, aki magáévá fogadja Jeruzsálemet« (Zak 3:2)» (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 417. o.).

„Az Úr nevét vallókat alázatra és mélységes önvizsgálatra készítse az, hogy Isten népe szennyes ruhában ábrázolva áll előtte. Akik az igazságnak engedelmeskedve valóban megtisztítják a szívüket, a legnagyobb alázattal gondolnak önmagukra. Minél világosabban látják Krisztus szeplőtelen jellemét, annál erősebben vágnak arra, hogy az Ő képéhez hasonuljanak, és annál kevésbé látják tisztának és szentnek önmagukat. Bűnösségünk tudatában azonban Krisztusra kell hagyatkoznunk, aki megigazít, megszentel és megvált bennünket. Nem cáfolhatjuk Sátán ellenünk felhozott vádjait, egyedül Krisztus könyöröghet eredményesen értünk. El tudja hallgattatni a vádolót érveivel, amelyek nem a mi érdemeinken, hanem az övének alapulnak» (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 5. köt. 471-472. o.).

„Most van a nagy engesztelési nap. Az Úr azt kívánta, hogy míg a jelkés szolgálat főpapja Izraelért engesztelést végez, az egész Izrael bűnbánattal és alázattal sanyargassa meg lelkét előtte, hogy ki ne »irtassék... az ő népe közül«. Annak pedig, aki azt akarja, hogy neve bennmaradjon az élet könyvében, most e rövid kegyelmi idő alatt kell bűnbánó szívvel és őszinte megtéréssel megsanyargatnia lelkét Isten előtt» (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 421. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Milyen érzéseket ébreszt bennünk az, hogy Jézus értünk emeli fel megsebzett kezét az Atya előtt? Miért ez az egyetlen reményünk az ítéletben?
- 2) Az engesztelési nap idején élünk. Az engesztelés Isten munkája, így menti meg az elveszett bűnösöket. Miért jó hír ez számunkra?
- 3) Térjünk még vissza Ellen White gondolatához: „egyedül Krisztus könyöröghet eredményesen értünk. El tudja hallgattatni a vádolót érveivel, amelyek nem a mi érdemeinken, hanem az övének alapulnak.” Hogyan lehet ez a reménység valóban a miénk?

BÉRCES JUDIT: HA AKAROD

Gyakran olyan természetes,
hogy mint atyját a gyermek,
mindenben egyre kérlek.
Apró-cseprő dolgokban,
mindenben,
a hétköznapiakban:

Istenem,
légy velem!

Utamon

jöjj velem!

Gyakran olyan természetes,
hogy mint atyját a gyermek,
mindenben egyre kérlek.

De gyakran észreveszem,
hogy már nem vagy velem.
Valamit mondtam, tettem,
valahová magamtól mentem,
s már nem fogod kezem.
Olyankor olyan nehéz kérnem.

Nincs hozzá
gyermeki jogom.

Olyankor csak azt mondhatom:

Uram: Ha akarod...

Ha akarod, megtisztíthatsz...

Ha akarod, visszaállíthatsz...

Ha akarod, vezethetsz

újra a jóra!

Ha akarod...

Áldalak,
hogy válaszod
mindig kész,
s már nyújtod kezed,
hogy megérints:
Akarom!